

Ministerstwo Sprawiedliwości

Departament Prawa Karnego

DPK-III.050.22.2025

Warszawa, 22 września 2025 r.

Szanowny Panie,

w odpowiedzi na Pana wniosek dnia 3 września 2025 r. zawierający postulat wprowadzenia mechanizmów finansowej odpowiedzialności sędziów i prokuratorów za rażące uchybienia procesowe poprzez wprowadzenie realnych, czytelnych i proporcjonalnych mechanizmów odpowiedzialności finansowej sędziów i prokuratorów za rażące naruszenia prawa i standardów postępowań, przy pełnym poszanowaniu niezawisłości sędziowskiej i niezależności prokuratorowskiej, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Dziękując za zgłoszone postulaty zmierzające do poprawy systemu ochrony prawa w Polsce pragnę zaznaczyć, że zgodnie z art. 2 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych¹ zadania z zakresu wymiaru sprawiedliwości wykonują sędziowie. Stosownie do treści art. 1 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze² prokuraturę stanowią Prokurator Generalny, Prokurator Krajowy, pozostali zastępcy Prokuratora Generalnego oraz prokuratorzy powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i prokuratorzy Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zwanego dalej "Instytutem Pamięci Narodowej". Zgodnie z art. 2 Prawa o prokuraturze prokuratura wykonuje zadania w zakresie ścigania przestępstw oraz stoi na straży praworządności.

Problematyka odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów sądów powszechnych, jak również systemu sądownictwa dyscyplinarnego, uregulowana została szczegółowo

¹ Dz.U. z 2024 r. poz. 334 z zm.

² Dz.U. z 2024 r. poz. 390 z zm.

przede wszystkim w ustawie z dnia 27 lipca 2001 - Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej u.s.p.)³.

Zakres odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów obejmuje dwie kategorie przewinień służbowych, zwanych inaczej deliktami dyscyplinarnymi: oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa oraz uchybienie godności urzędu. Możliwe jest przy tym jednocześnie zakwalifikowanie tego samego czynu do obydwu kategorii.

Pierwszy rodzaj deliktu (oczywista i rażąca obraza przepisów prawa) wynikać musi z naruszenia przez sędziego konkretnych przepisów prawa. Odnosi się ono do sfery orzeczniczej działalności sędziego, a więc uchybień związanych bezpośrednio ze sposobem prowadzenia postępowań i błędów ściśle orzeczniczych. Dominuje przy tym pogląd, że naruszenie dotyczyć może przede wszystkim przepisów prawa procesowego (procedury), nie zaś prawa materialnego⁴. Prawo procesowe to zespół norm prawnych regulujących postępowanie przed organami wymiaru sprawiedliwości i administracji publicznej, które urzeczywistniają normy prawa materialnego i pozwala na ich egzekwowanie. Prawo procesowe skodyfikowane jest np. w kodeksie postępowania karnego (k.p.k.) czy kodeksie postępowania cywilnego, podczas gdy urzeczywistniane przez nie normy prawa materialnego wynikają z przepisów kodeksu karnego (k.k.) czy kodeksu cywilnego (k.c.).

Obraza przepisów prawa musi nadto mieć charakter oczywisty i rażący. Spełnienie pierwszej cechy następuje, gdy popełniony błąd jest łatwy do stwierdzenia i bez głębszej analizy można zastosować właściwy przepis. Kolejno obraza prawa jest rażąca, gdy jednocześnie naraża na szwank prawa i istotne interesy uczestników postępowania albo powoduje zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości lub sądu⁵.

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 107 § 1 u.s.p. sędzia sądu powszechnego może odpowiadać dyscyplinarnie za następujące rodzaje deliktów dyscyplinarnych:

- 1) oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa (pkt 1);
- 2) odmowę wykonywania wymiaru sprawiedliwości (pkt 1a);
- 3) działania lub zaniechania mogące uniemożliwić lub istotnie utrudnić funkcjonowanie organu wymiaru sprawiedliwości (pkt 2);

³ Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dział II, Rozdział 3, art. 107-133a

⁴ A. Górski, Prawo o ustroju sądów powszechnych. Komentarz, Warszawa 2013, Art. 107, teza 23.

⁵ J. Gudowski (red.), Komentarz do ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, [w:] Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2009, art. 107, teza 17.

4) działania kwestionujące istnienie stosunku służbowego sędziego, skuteczność powołania sędziego lub umocowanie konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej (pkt 3);

5) działalność publiczną nie dającą się pogodzić z zasadami niezależności sądów i niezawisłości sędziów (pkt 4);

6) uchybienie godności urzędu (pkt 5).

Katalog kar dyscyplinarnych określony został w art. 109 u.s.p.. Przepis ten zawiera zamknięty katalog kar dyscyplinarnych, wymienionych kolejno od najłagodniejszej do najsurowszej. o kar o charakterze wychowawczym należy zaliczyć karę upomnienia oraz nagany. Do kar o charakterze represyjnym należy natomiast kara usunięcia z zajmowanej funkcji oraz przeniesienie na inne miejsce służbowe, obejmująca także dodatkowe skutki w postaci pozbawienia możliwości awansowania na wyższe stanowisko sędziowskie przez okres pięciu lat, niemożność udziału w tym okresie w kolegium sądu, orzekania w sądzie dyscyplinarnym oraz uzyskania utraconej funkcji. Najsurowszą i najbardziej dolegliwą dla skazanego pozostaje kara złożenia sędziego z urzędu, która zgodnie § 5 definitywnie zamyka sędziemu drogę powrotu do zajmowania tego stanowiska. Ma na celu ochronę wymiaru sprawiedliwości przed jednostkami niegwarantującymi prawidłowego pełnienia obowiązków sędziego.

Postępowanie dyscyplinarne składa się z trzech etapów – czynności wyjaśniających, postępowania przed rzecznikiem dyscyplinarnym oraz postępowania sądowego. Bardzo istotną cechą postępowania przed sądami dyscyplinarnymi od początku obowiązywania u.s.p. jest jego jawność⁶. Przewidziana co do zasady w art. 116 u.s.p. jawność postępowania dyscyplinarnego na etapie postępowania toczącego się przed sądem dyscyplinarnym koresponduje z ustanowioną w art. 45 Konstytucji RP zasadą jawności postępowania sądowego. Przewidziane ograniczenia w § 2 mieszczą się w granicach wyznaczonych przez art. 45 ust. 2 Konstytucji RP. Bez względu na ograniczenie jawności postępowania ogłoszenie orzeczenia sądu dyscyplinarnego odbywa się zawsze publicznie.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 77 ust. 1-2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej⁷ każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

⁶ Art. 116 u.s.p.

⁷ Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 Nr 78, poz. 483 z zm.), dalej jako: „Konstytucja”.

Stosownie do treści art. 421 k.c., przepisów art. 417 i art. 417¹ k.c. nie stosuje się, jeżeli odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej jest uregulowana w przepisach szczególnych. Przykładowo dotyczy to m.in. odpowiedzialności odszkodowawczej za niesłuszne skazanie, zastosowanie środka zabezpieczającego, niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie, uregulowanej w art. 552-558 k.p.k.⁸.

Odpowiedzialność odszkodowawcza, uregulowana w art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c., jest oparta na następujących przesłankach: wystąpienie szkody, wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej oraz istnienie normalnego (adekwatnego) związku przyczynowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej a powstaniem szkody.

Jednocześnie w przypadku, gdy szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, w art. 417¹ § 2 k.c. przewidziano, że jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Przewidziany w ww. regulacji tzw. „prejudykat” pełni istotną rolę z punktu widzenia pewności prawa. Zasadniczo bowiem proces odszkodowawczy nie stanowi instrumentu kontroli prawomocnych rozstrzygnięć, w tym orzeczeń sądowych.

„W orzecznictwie Sądu Najwyższego, uwzględniającym poglądy doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, przyjmuje się jednolicie, że orzeczeniem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 KPC w związku z art. 417¹ § 2 KC - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 18/09, niepubl.; z dnia 5 września 2008 r., sygn. I CNP 27/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.). Niezgodność z prawem powodująca

⁸ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 46 z zm.), dalej jako: „k.p.k.”.

powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Tę wykładnię wskazanej normy zawartej w przytoczonym przepisie podzielił Trybunał Konstytucyjny orzekając w wyroku z dnia 27 września 2012 roku, (SK 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U. z 2012 r. poz. 1104), że art. 424¹ § 1 KPC rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle przedstawionego stanowiska bezprawność judykacyjną, o której mowa w przywołanym 424¹ § 1 KPC, należy więc definiować w sposób autonomiczny, węższy od tradycyjnie rozumianej bezprawności w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2006 r., sygn. I CNP 14/06, niepubl.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. II CNP 124/06, niepubl.; z dnia 14 kwietnia 2008 r., sygn. II BP 62/07, niepubl.; z dnia 25 marca 2009 r., sygn. V CNP 93/08, niepubl.; z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 116/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.).”⁹.

Jednocześnie w kodeksie postępowania cywilnego¹⁰ zostały przewidziane szczegółowe regulacje dotyczące skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. art. 424¹-424¹²).

W stosunku do odpowiedzialności Skarbu Państwa za określone orzeczenia wydane w postępowaniu karnym przewidziano – jak już wspomniano wyżej – odrębną regulację. Zgodnie z art. 552 § 1 k.p.k. oskarżonemu, który w wyniku wznowienia postępowania, kasacji lub skargi nadzwyczajnej został uniewinniony lub skazany na łagodniejszą karę, służy od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania względem niego w całości lub w części kary, której nie powinien być ponieść. Stosownie do treści art. 552 § 2-4 k.p.k. przepis § 1 stosuje się także, jeżeli po uchyleniu skazującego orzeczenia postępowanie umorzono wskutek okoliczności, których nie uwzględniono we wcześniejszym postępowaniu. Prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia powstaje również w związku z zastosowaniem środka zabezpieczającego w warunkach określonych w § 1 i 2. Odszkodowanie i zadośćuczynienie

⁹ Uzasadnienie postanowienia SN z 19.04.2018 r., V CNP 50/17, Legalis nr 1781507.

¹⁰ Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 1568 z zm.).

przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania.

Przepisy art. 552-558 k.p.k. przewidują regulacje dotyczące dochodzenia tego rodzaju roszczeń. Unormowano także zasady dochodzenia roszczeń zwrotnych. Zgodnie z art. 557 § 1-2 k.p.k. w razie naprawienia szkody oraz zadośćuczynienia za krzywdę Skarb Państwa ma roszczenie zwrotne do osób, które swoim bezprawnym działaniem spowodowały niesłuszne skazanie, zastosowanie środka zabezpieczającego, niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie. Powództwo dotyczące roszczeń, o których mowa w § 1, może wytoczyć w postępowaniu cywilnym prokurator lub organ, który jest powołany do reprezentowania Skarbu Państwa. Jeżeli prokurator nie dopatry się podstaw do wytoczenia powództwa, wydaje w tej kwestii postanowienie i zawiadamia o tym uprawniony organ. Powyższy przepis – w zależności od okoliczności danej sprawy – może stanowić podstawę do wystąpienia przez Skarb Państwa z roszczeniem zwrotnym przeciwko sędziom/prokuratorom (w stosunku do omawianego zagadnienia por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt I ACa 547/18, Legalis nr 1978595, w którym odniesiono się do kwestii legitymacji biernej w procesie wytoczonym na podstawie art. 557 § 1 k.p.k.).

W dalszej kolejności, odnosząc się do zagadnienia ewentualnej odpowiedzialności regresowej Skarbu Państwa w stosunku do sędziów i prokuratorów, na podstawie regulacji Kodeksu cywilnego, należy zwrócić uwagę na następujące kwestie. Kwestię zasad odpowiedzialności solidarnej i regresowej reguluje art. 441 § 1-3 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym, jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. Jeżeli szkoda była wynikiem działania lub zaniechania kilku osób, ten, kto szkodę naprawił, może żądać od pozostałych zwrotu odpowiedniej części zależnie od okoliczności, a zwłaszcza od winy danej osoby oraz od stopnia, w jakim przyczyniła się do powstania szkody. Ten, kto naprawił szkodę, za którą jest odpowiedzialny mimo braku winy, ma zwrotne roszczenie do sprawcy, jeżeli szkoda powstała z winy sprawcy.

Zgodnie z art. 415 Kodeksu cywilnego kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W przypadku odpowiedzialności Skarbu Państwa na omawianej podstawie z art. 417 i art. 417¹ § 2 k.c. nie jest wyłączona ewentualna osobista odpowiedzialność sędziego/prokuratora w oparciu o art. 415 k.c. (solidarna ze Skarbem Państwa stosownie do art. 441 § 1 k.c.). Nie jest także wyłączona możliwość dochodzenia

ewentualnych roszczeń regresowych (por. art. 441 k.c.). Przy czym należy mieć na względzie, że ocena danej sprawy jest uzależniona od jej okoliczności. Podkreślić należy, że Ministerstwo Sprawiedliwości, jak również jego komórki organizacyjne nie są powołane do dokonywania wiążącej wykładni obowiązujących przepisów prawa.

W odniesieniu do omawianego zagadnienia w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 grudnia 2020 r. wskazano, że: *„Tymczasem sędziowie nie korzystają z immunitetu w sprawach cywilnych, a żaden inny przepis nie wyłącza ich odpowiedzialności deliktowej wobec poszkodowanego za szkody wyrządzone niezgodnym z prawem działaniem i zaniechaniem przy wykonywaniu władzy sądowniczej oraz przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia (vide: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 27 września 2012 r., sygn. akt III CZP 48/12, OSNC 2013 nr 3, poz. 31, str. 14). Podstaw wyłączenia tej odpowiedzialności próżno doszukiwać się również w treści zasady niezawisłości sędziowskiej, która wszak przewiduje niezależność jurysdykcyjną od innych czynników, niż przepisy Konstytucji, ustaw, własne sumienie i przekonanie, jednocześnie nakładając wyraźnie na sędziego obowiązek działania zgodnie z prawem. Zawinione natomiast działanie (zaniechanie) w tej sferze powodujące w adekwatnym związku szkodę aktualizuje legitymację bierną sędziego w sprawie o jej naprawienie (art. 415 KC). To, że na podstawie z art. 417 i art. 417¹ § 2 KC za takie szkody ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa, nie wyłącza osobistej odpowiedzialności sędziego na podstawie art. 415 KC, który, stosownie do art. 441 § 1 KC odpowiada wówczas solidarnie ze Skarbem Państwa (vide: powołane już wyżej uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 27 września 2012 r.). W tych zatem warunkach, skuteczne domaganie się naprawienia przez sędziego szkody wyrządzonej niezgodnym z prawem działaniem i zaniechaniem przy wykonywaniu władzy sądowniczej wymaga wykazania istnienia łącznie trzech przesłanek w postaci zawinionego i bezprawnego działania lub zaniechania (tu: podjęcia konkretnych „decyzji procesowych”) powstania szkody i adekwatnego związku przyczynowego między tymi zdarzeniami.”¹¹.*

Należy jednak mieć na względzie, że jak wskazano w orzecznictwie sądowym: *„Z uwagi na złożoność sprawowania władzy sądowej oraz różnorodność poszczególnych przypadków, ale przede wszystkim ze względu na zagwarantowanie sędziemu niezawisłości w sprawowaniu urzędu (art. 178 ust. 1 Konstytucji) problem jego winy w działalności orzeczniczej jest zagadnieniem skomplikowanym. Już w literaturze*

¹¹ Sygn. akt I ACa 286/20, Legalis nr 2570929.

przedwojennej przyjęto, że zawinione działanie sędziego występuje w wypadku rozmyślnego wydania błędnego orzeczenia. Za takie postępowanie może być uznane działanie wbrew niewątpliwej treści przepisów bądź jasnym okolicznościom sprawy. Istotną wskazówką dla przyjęcia zawinionego działania sędziego - jak trafnie podniesiono w literaturze - stanowi art. 107 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych, który przewiduje odpowiedzialność dyscyplinarną za przewinienia służbowe, w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa. Z przepisu tego wynika, że do przyjęcia winy sędziego za błąd orzekania nie wystarcza rażące naruszenie prawa, lecz musi ono nosić także znamiona "oczywistości". Istotą bowiem sprawowania urzędu sędziowskiego, jest wykładnia i stosowanie prawa, co ze swej natury obciążone jest ryzykiem błędu. Sędzia w działalności jurysdykcyjnej wielokrotnie musi poszukiwać i wybrać jedno z wielu rozwiązań. Na tym założeniu opierają się wszystkie systemy zaskarżania orzeczeń. Obciążenie sędziego "wizją" odpowiedzialności dyscyplinarnej czy cywilnoprawnej "za wyrok" oznaczałoby pozbawienie go niezawisłości i swobody orzekania. Nietrafność orzeczenia i jego wzruszenie w toku instancji nie oznacza winy tego wykonawcy władzy sędziowskiej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2003 r., SNO 48/03, OSND 2003, nr 2, poz. 60))"¹²

W odniesieniu do powołanej we wniosku ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa¹³ należy zwrócić uwagę na następujące kwestie. Zakres przedmiotowy wyznaczony przez art. 1 ustawy obejmuje określenie zasad odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych wobec Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub innych podmiotów ponoszących odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej, za działania lub zaniechania prowadzące do rażącego naruszenia prawa oraz zasady postępowania w przedmiocie takiej odpowiedzialności. Jednocześnie ustawodawca przyjął, że pojęcie „funkcjonariusza publicznego” obejmuje osobę działającą w charakterze organu administracji publicznej lub z jego upoważnienia albo jako członek kolegiального organu administracji publicznej lub osobę wykonującą w urzędzie organu administracji publicznej pracę w ramach stosunku pracy, stosunku służbowego lub umowy cywilnoprawnej, biorącą udział w prowadzeniu sprawy rozstrzyganej w drodze decyzji lub postanowienia przez taki organ (art. 2 ust. 1 pkt 1

¹² Uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2005 r., sygn. akt II CK 27/05, Legalis nr 93171.

¹³ Dz.U. z 2016 r. poz. 1169 z zm.

ustawy). Z tych względów sędziowie/prokuratorzy nie mogą być uznani za funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu tej ustawy.

Obowiązujące przepisy prawa przewidują zatem regulacje prawne umożliwiające dochodzenie roszczeń w przypadku wyrządzenia szkody prawomocnym orzeczeniem, w tym w postępowaniu karnym oraz normują kwestie ewentualnych roszczeń regresowych.

W ocenie tutejszego Departamentu, z uwagi na zakres podmiotowy oraz przedmiotowy ww. ustawy, brak jest podstaw do ewentualnego podejmowania prac, postulowanych we wniosku, mających na celu doprecyzowanie w tym akcie prawnym przesłanek i trybu roszczeń regresowych w stosunku do odpowiedzialności sędziów i prokuratorów, bowiem ustawa nie dotyczy tych grup zawodowych, do których mogą znaleźć ewentualne zastosowanie przytoczone przepisy k.p.k. oraz prawa cywilnego.

Odnosząc się do pozostałych, sformułowanych we wniosku postulatów, w tym zagadnień związanych z odpowiedzialnością dyscyplinarną sędziów i prokuratorów, jak również z kwestią organizacji kierowania ewentualnych roszczeń regresowych w imieniu Skarbu Państwa przeciwko tym osobom (w tym ewentualne statystyki dotyczące takich spraw) uprzejmie informuje, że Pana wniosek zostanie przesłany do Departamentu Nadzoru Administracyjnego odpowiedzialnego m.in. za prowadzenie spraw związanych z realizacją uprawnień Ministra Sprawiedliwości wynikających z przepisów odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów, Departamentu Informatyzacji i Rejestrów Sądowych odpowiedzialnego m.in. za zadania dotyczące statystyki publicznej związanej z działalnością sądownictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej Ustroju Sądownictwa i Prokuratury powołanej w celu reformy polskiego systemu sądownictwa i prokuratury, której działania mają na celu przygotowanie projektów zmian w przepisach prawa celem zapoznania się i ewentualnego wprowadzenia rozwiązań do sformułowanych przez Pana we wniosku postulatów.

Z wyrazami szacunku
Marcin Mrowicki
Zastępca Dyrektora
Departament Prawa Karnego
/podpisano elektronicznie/